

Fredag 21 aug.

V-distriktet studerar EG

VB-läsarna gör klokt i att redan nu reservera lördagen den 26 september. Då erbjuds nämligen kvalificerad information i tidens verkligt stora inrikes-politiska fråga, nämligen den eventuella svenska anslutningen till EG/EU.

Det blir tre inledningar:

Håkan Wiberg, "EG, Norden och den nära framtiden"

Agneta Pettersson Blom, "Föra samtal eller knipa billiga poäng"

Harald Lundberg, "Folken utanför Eges lustgård"

Ytterligare detaljer kommer. Men gör som sagt en notering i almanackan.

Det kvalificerade seminariet är ett uttryck för v-distriktets strävan att bredda debatten och öka kunskaperna om EG/EU. Redan nu är hållningen i frågan både mer

kluvan och nyanserad än på andra hållilandet. Densympatiske Göran Jönsson från Malmö, sorgligt avliden nu i som-mar, berättade att han som själv var övertygad EG-motståndare ibland fick föra moderations talan på sammanträden med vänsterpartiets nationella EG-utskott.

Som ett annat led i parti-distriktets EG-studier del-tar fem medlemmar, varav tre från Lund, i den studie-resa till EG-parlamentet i Strasbourg som Socialistisk Folkeparti ordnar 16-20 september. SF har som bekant en (EG-kritisk) medlem av parlamentet, och han har som bekant ute-stängts från den röda fraktionen efter den danska folkomröstningen och i stället anslutit sig till den gröna. Det kan bli en intres-sant rapport i VB efter resan.

Frukost för gentlemän

Konditori NN

VB:s serie, där vi recenserar möjligheterna att a) i Lunds stadskärna, b) mellan tio och elva c) inta en frukost om två koppar kaffe, ostmacka och wienerbröd, tar aldrig slut. Därför besökte vi i veckan konditori NN.

Det ligger på sydvästra hörnan av Östertull och har alltså inget namn. I alla fall lyckades vi inte upptäcka någon skylt. Där det kunde ha suttit en, på själva hömfönstret, sitter i stället en stor kartong som förkunnar utåt, "Källarfranska 1:". Den är så stor att den skymmer utsikten mot gatulivet som kunde vara ett av ställets attraktioner.

De andra är, åtminstone än så länge, inte många. Inredningen är

spatiös. Kanske hade man inte råd med så mycket bord och stolar genast. Å andra sidan räcker det till för gästerna är inte många. Det är ju många förhoppningsfulla entreprenörer som har öppnat servering i inre Lund på sistone. Det är osäkert om marknaden räcker.

Å andra sidan kan det bättra sej för NN denna vecka när Spyken kör igång tvärs över Vallgatan. Gymnasieelever är ju klassiska kafékunder. Skolornas egna elev-serveringar har visserligen ändrat förutsättningarna, men det borde alltså finnas en marginal av småskolkare och tjuvrökare eller av gymnasister som helt enkelt vill ha omväxling. Två saker är i så fall önskvärda: låga priser och en förförlig kakkdisk.

Vi lär ha rekordlåg inflation i Sverige just nu. Ändå får man konstatera att riktpriiset för frukost ungefär har dubblats på de fyra år som serie pågått, från femton till trettio kronor. Och höjningarna har varit märkbara även det senaste året. NN tar 32 kr för kombinationen vilket inte är billigt, för vare sej gymnasister eller gentlemän.

I ärlighetens namn måste dock erkännas att NN:s ostsmörgås inte är någon vanlig småfranskehalva utan en liten baguette med en hel del gröna nyttigheter förutom osten. Fast för oss som inte är så hungriga eller sunda är det inget större plus.

Wienerbrödet är inte så stort, i gengäld. Bake-off-servicen gör det enkelt att grädda bröd i ekonomisk skala men man får passa ugn-sreglagen. NN:s wienerbröd ger med sin hårdhet och riktiga sockerglasyr ett hembakt intryck vilket inte är något beröm.

Kaffe i pumpa förutsätter hyggelig omsättning. Givet cirkulationen på NN avstår avstår man gärna från en andra kopp fastän den är gratis.

Radions P3 står på för jämnan. Det är skäl nog att välja ett annat frukostställe.

Lunda framgång

"Genom att utveckla landsbygden ekonomiskt och kulturellt vill vi skapa en tryggare och mindre sårbart samhälle, ett alternativ till storstadstillväxt."

Så stod det i det ursprungliga förslaget till program för vänsterpartiet. På ett par diskussionsmöten i Lund, med programskrivare närvarande, kritiserades formuleringen för sin otidsenliga landsbygdsromantik och storstadskritik. I ett läge där halva jordens befolkning snart bor i miljonstäder, och där inte minst unga kvinnor flyr glesbygden och småorterna som inte erbjuder tillräcklig livskvalitet, vore det befängt för ett framtidsinriktat parti att ha något sådant i sitt program.

Kritiken har tydligen haft effekt. I programkommissionens nu utsända, reviderade förslag till programskrivning finns de citerade raderna inte längre med. En framgång för synpunkterna från Lund.

**- Att byta
ståndpunkt**

När får man byta ståndpunkt i politiken? När får "lägre" organ rucka på beslut från "högre"?

Ett aktuellt exempel på den senare frågeställningen är miljöpartiets vändning i frågan om fast Öresundsförbindelse där man nu accepterar en borrade tåg tunnel. I sakfrågan kan sägas att vändningen kommer alltför sent. För tre år sen, när de satt i riksdagen och var maktpolitiskt intressantare än nu, kunde de ha bidragit till att samla den svenska miljöopinionen bakom ett realistiskt tunnelalternativ, åtminstone driva fram en ordentlig utredning. Nu lär inget längre kunna stoppa bilbron.

Men principfrågan gäller om en partistyrelse kan gå emot ett kongressbeslut. Det ansåg inte ett antal styrelseledamöter (tunnelmotståndare?) utan man reserverade sej.

Vänsterpartister torde känna igen sej. Även V(pk):s kongress sa en gång nej till alla fasta öresunds-förbindelser, en ståndpunkt som sedan ändrades genom uttalanden och initiativ av Lars Werner och riksdagsgruppen. Även v förespråkar nu (borrade) tåg tunnel.

Det var klokt att byta ståndpunkt. Kongresser antar en politik med de väljer också en kvalificerad politisk ledning. Det är denna lednings skyldighet att utforma politiken i den föränderliga verkligheten som råder mellan kongresserna. Den måste kunna bedöma att ett tidigare beslut blivit obrukbart p g a utvecklingen. Men, den måste inse att det faktiskt är en allvarlig sak att ändra kongressens vilja. Skälen måste vara starka, diskussionen grundlig.

Sommaren som aldrig tog slut

Om sommaren brukar jag läsa några av de stora historikerna, t. ex. Fernand Braudel. Han lär en att bortse från de tillfälliga växlingarna och i stället se till megatrenderna.

Själva sommaren kan betraktas ur megatrendernas eller de långa vågomans perspektiv. Sommar är inte ens i första hand en meteorologisk kategori (som att dygnsmedeltemperaturen ska ligga över 10 grader C). Sommaren är främst ett själstillstånd med många temperaturer.

En är semestern. När jag växte upp hade min far två veckor. Nu känner jag praktiskt taget ingen som har mindre än sex och åtskilliga som har åtta eller mer. Sommarledighetens förlängning är en mäktig megatrend.

En nödvändig konsekvens är att verksamhetsåret förlängs. Läser man historia ser man att bolagsstyrelser och stadsfullmäktige förr ofta fattade viktiga beslut i juli månad. Nu vågar ingen förening planera någon egentlig aktivitet mellan maj och september. T o m regeringen tar så lätt på sina bestyr att Gun Hellsvik har kunnat vara t.f. statsminister. Lokalpolitikens sparlåga ska vi bara inte tala om. När hörde ni t. ex. senast något från vänsterpartiet i Lund?

Givetvis överlagras allt detta av klimatet. I år började sommarvärmen den 12 maj och den bara fortsätter. Själstillståndet sommar, som främst kännetecknas av en djup överklighetskänsla, har alltså varat i drygt tre månader redan. Mer blir det.

Hästbajs

"Det kan inte förnekas att Lund har rykte om sig att vara en smula tråkigt om sommaren." Orden skrevs 1896, i ett manifest som ville råda bot på tristessen. Det föreslogs en badjärnväg till Bjärred, dvs ett snabbt och bekvämt sätt för Lundaborna att lämna sin stad.

Även i sommar har tidningarna skrivit att Sommarlund är tråkigt och att något borde göras åt saken. Från de kommunala turist- och informationsmyndigheterna utlovas bättring, till nästa år. Han som ska göra det är Staffan Holmqvist, mannen bakom Lunds succéartade tusenårsfirande, så det blir säkert bra.

Intill dess råder experterna sina gäster att lämna Lund. Tidningen Skånes Affärer har gjort en enkät bland landsdelens konferenshotell och bett dem nämna någon egen eller annan lokal attraktion. "Motionshall" svarar många och nästan samma antal erbjuder "vinprov-

ning". En ska göra sig märkvärdig och svarar "kaffeprovning". Lund representeras av hotell Djingis Khan som kort och gott föreslår "slottstur". Bort från stan alltså.

Årets turistinnovation har annars varit hästdroskan. Och visst är det exotiskt att kunna trampa i hästbajs på gågatan.

Men rättvisekravet ställer jag gärna upp på. Bort med stödet till knattefotbollen, knattetennisen och knattesimhoppet!

De östra kommundelarna
Det som annars brer ut sig på landet är gräsmattorna. Jag tänker då inte

Har du sett landet om sommaren?

Hästen rentré på Lunds gator är dock ett inte mot dess återinförande på landsbygden. Det sägs att svenska folket bränner mer stearinljus nu än innan elektriciteten kom. På samma sätt lär det finnas fler hästar nu än på arbetskusarnas tid. Även jag har stundom lämnat Lund denna sommar och noterat hur hästgårdarna brer ut sig i de östra kommundelarna. När bönderna klagar över torkan (som Nils Arne Andersson, c, i måndagens SDS), bör ni veta att man i hög grad är ute efter stöd åt en skäligen lyxbetonad hantering.

Här förutser jag protester från ett antal tonårsflickor och deras föräldrar som inte alls håller med om att hästar är lyx. Tvärtom vill de göra det till en stor rättvisefråga att flickornas hästsport får så lite stöd jämfört med pojkmarnas bollsporter. Men jag står på mej. Jag tycker faktiskt att tjejerna kan hålla sig till någon mindre kostsam och resurskrävande hobby, och framför allt att det inte är något angeläget kommunalt intresse att uppmuntra den sortens konsumtion.

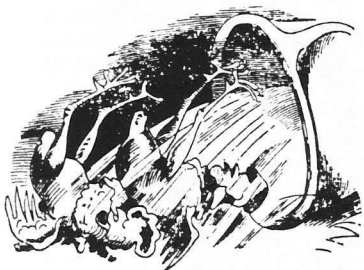
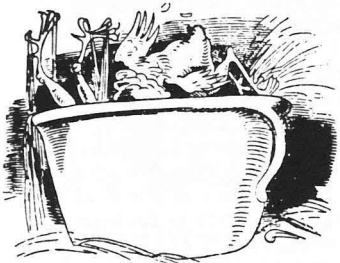
på de lantliga villasamhällenas monokulturer utan på sommartorpen och de f.d. agrara året runt bostäderna. Där det förut fanns lite ovärdad betesmark runt stugan har man kört på fyllning och anlagt en gräsmatta som sällan är mindre än två tunnland.

Den materiella förutsättningen är förstås de åkbara motorgräsklipparna med deras enorma avverkningskapacitet som nu är var mans (nästan) egendom i de östra kommundelarna. Den ideologiska förutsättningen är grupp- och granntrycket som tvingar fram dessa väldiga grönytor. Folk på landet är nämligen i hög grad konformister, oftare än i stan.

En aktuell undersökning i Göteborg visar att göteborgarnas utbordare släpper ut mer föroreningar är raffinaderierna på

Hisingen. För Lunds del skulle det säkert bli liknande siffror om man jämförde Å&R och de andra storindustrierna med motorgräsklipparna i Vebeke med omnejd.

Livsstilen i de östra kommundelarna är ett hot mot Lunds miljö. Men prydliga är de att titta på, de välansade vägkanterna.

"Att samla vänstern"

några tankar kring vänsterpartiets kräftgång

Ett spöke går runt Europa - antikommunismens spöke. Redan våren 1990, långt före det svenska vpk, beslöt det italienska kommunistpartiet PCI - västvärldens största - att stryka K-et ur partinamnet. Det hölls många tal om förnyelsen, det skrevs spaltkilometer om vänsterns samling, men den otacksamma vänstern ville inte låta sig samlas. I det några månader därefter (maj 1990) avhållna valet gick det sämre för partiet än på mycket länge. Innan det var dags för nästa val två år senare (heller ingen framgång för PCI:s arvtagare), hann vänsteroppositionen samla sig till en ny partibildning, som till allmän förvåning inhöstade dryga 5 % av rösterna: Rifondazione Comunista (ung.="kommunistisk omdaning").

Vad kan man då lära av detta? Bl a ser jag det som en ytterligare bekräftelse på min tidigare deklarerade tro på Gauss' klockkurva (VB 1990/4): någonting mellan 5 och 10% är vad ett verkligt vänster- eller högerparti kan räkna med att samla. En så stor del av befolkningen är beredd att stödja ett ytterlighetsalternativ. Å andra sidan kan ett sådant inte - annat än under mycket specifika omständigheter förvänta sig en större andel av rösterna. Motsvarande siffror har till och med de gamla f.d. kommunistpartierna i öststaterna kunnat glädja sig åt efter diktaturernas fall. Det är också i detta procentintervall som SKP/VPK nästan alltid haft sin plats.

Men för vänsterpartiet är det sämre ställt. Våren 1990 visade opinionsundersökningarna påfallande höga siffror, 7 å 8 %, för det gamla VPK. Vid valet ett och ett halvt år senare lyckades det "förnyade" vänsterpartiet inte samla mycket mer än hälften av den vänstern, och i dag har siffran sjunkit till 3 % eller föga mer. Det medges gärna att utvecklingen bland väljarna inte är helt lätt att utvärdera, men en bekräftelse på den negativa tendensen fick vi i VB 1992/3, där styrelsen för partiets Lundaavdelning rapporterar att "föreningen förlorat över 20 medlemmar under året och nu är nere i 165".

Vad beror då detta på? Säkert har inbördes strider, förvirring, personliga angrepp och allmän pajkastning spelat sin roll; men det är knappast hela sanningen. Om partiets politiska linje varit entydig och fallit väljarna i smaken, hade nog flertalet varit benägna att överse med de senaste årens dumheter. Men vad tycker egentligen partiet? Nyligen har vi fått ta del av det förslag till nya stadgar och program som skall diskuteras på vänsterpartiets kongress i januari. De är intressant läsning - på många sätt

ett imponerande aktstycke. Det navigerar skickligt mellan olika åsiktsriktningar och fraktioner, undslipper den överdrivna partiskhetens Skylla, men uppslukas istället av innehållslöshetens Charybdis. Ett partis stadgar och program måste självfallet vara allmänt hållna - men inte alltför allmänt. Jag konstaterar med tillfredsställelse att "vänsterpartiet är ett socialistiskt parti" (§ 1:3), att det "vill avskaffa kapitalismen" (§ 1:2) och till och med klassamhället (§ 5:6), för att bara nämna några punkter. I själva verket är det väl just detta som är problemet: allting är så bra, så bra. Trots att jag räknar mej bland partiets mer utpräglade dissidenter hittar jag nära nog ingenting som jag inte skulle kunna skriva under på - och mycket lite, som inte borde passa stora delar av socialdemokraternas väljare.

Jag får här intrycket att man glömt bort en fråga av central betydelse in en parlamentarisk demokrati som den svenska: varför röstar folk på ett visst politiskt parti? Enligt min mening gör de så antingen därför att de har en viss politisk uppfattning eller därför att de inte har det. Den senare gruppen vänder sig till socialdemokraterna, folket eller möjligen centerpartiet, som alla rymmer allt från den näst yttersta högern till den näst yttersta vänster. Övriga partier hämtar sina väljare bland personer med utpräglad högerinriktning (m), konservativ kristen livsåskådning (kds) eller starkt miljömedvetande (mp). Men vem skall rösta på vänsterpartiet? Närmast till hands ligger naturligtvis den "yttersta" vänstern - med undantag för den allra yttersta vänstern, den som oförslut håller fast vid icke-blott-k-et utan ävensom r-et. Problemet är emellertid att stora delar av denna vänster inte längre känner sig välkomna i vänsterpartiets annars allt bredare famn.

I Helsingborgs Dagblad den 7 augusti stötte jag på följande rubrik: "Vänsterledaren hoppar av. Slutet för partiet i Klippan?" Det handlar om Nils Åke Nilsson, som lämnar sin plats i kommunfullmäktige. "Det var han som ryckte upp partiet i Klippan och såg till att det blev representerat i kommunfullmäktige, efter ett 30-tal års bortovaro. Kommunistledare vill han kalla sig och var mäktigt förgrymmad då partiet valde att stryka denna del i namnet. I Klippan fortsatte man att skriva VP.K. med punkt efter P (som skulle uttydas Vänsterpartiet Klippan). - Vi var inte nedsmutsade av öststaternas kommunism, utan bedrev en helt annan politik. Nu saknar vi profil, det tjafsas om småsaker i partiet, ingen vet var vi står idag. Inget hör man från partiledningen. Det här kan bara gå

åt ett håll att partiet krymper ihop ännu mer."

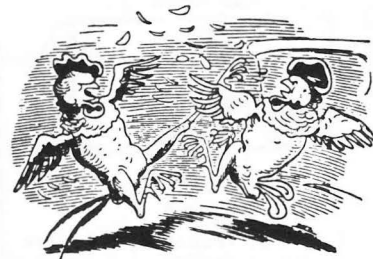
Förvisso saknar vi profil och hur skall nån kunna veta var vi står, när vi inte tycks veta det själv? Den bistra sanningen är den att ett ytterlighetsparti måste ha något alldeles speciellt att erbjuda sina väljar. Moderaterna vinner framgångar på att oförtrutet lova guld och gröna skogar (ungefär som socialister och kommunister i gamla dagar). Kds bjuder värdekonserveratism, och därtill kanske en plats i paradiset. Miljöpartiet kan inte mycket utträtta, men en röst på detta skänker åtminstone sinnesfrid åt den samvetsömme. Vårre är det för Vänsterpartiet. Det gamla SKP kunde vifta med Komintern och brödrasfolken i Öst - men vem låter sig idag lockas av EG, Ryssland eller Jeltsin? Inte ens Folkrepubliken Kina är längre något att komma med. Kineser är gula och har alltid haft egendomligheter för sig. Om de inte åter upp sina politiska motståndare på landsbygden (DN 17/8), slaktar de sina studenter i Peking.

Kanske kunde det vara på plats att fråga sig, vad som gjorde det gamla Vpk så relativt attraktivt efter det (åtminstone halvhjärtade) brottet med Sovjetunionen - trots ilska angrepp både höger och vänster. Vpk måste, sina tillkortakommanden till trots, ha haft någonting speciellt som appellerade till ganska stora grupper av människor; och detta speciella kan, så vitt jag förstår, bara ha varit en sak: en sansad tro, ingen övertro, men i alla fall en tro, på marxismen som centralt instrument - man må kalla det "vetenskapligt" eller ej - för att analysera, strukturera och förstå historien och samtiden.

I programförslaget har marxismen visserligen inte helt mönstrats ut, men den har förpassats till ett dimmigt ingenmansland, där den "i förening med traditioner som humanism, ekologiskt tänkande och feministisk teori [kan] hjälpa oss att förstå den värld vi vill förändra" (§15:5). Jag tror personligen, att det är just detta långtgående sakliga avståndstagande från m-et som helt eller delvis stött bort stora väljargrupper - i långt högre grad än strykandet av det symboliska men egentligen till intet förpliktigande k-et. Man söker sig helt enkelt inte till ett ytterlighetsparti därför att det är ideologiskt utslätat, utan fastmer därför att man tror/hoppas att det ska erbjuda ett bidrag till samhällsomvandlingen som inte står att finna någon annanstans. Man är inte ute efter att "samla" utan efter att särskilja sig.

Varför skriver jag då detta?

Om det varit för bara ett halvår sedan, hade det nog främst varit att se som ytterligare en av de sura

uppstötningar, med vilka jag redan förpestat så många fredagar för VB:s läsare. Men årets första maj kändes i någon mån som en vändpunkt. Inte för att talarna var aningen roligare än året innan, och inte därför att deltagarsiffran för första gången på många år svängde aningen uppåt - det är naturligtvis trevligt men i sig ingenting att dra några växlar på. Men stämningen var avgjort en annan. De lugubra undergångskänslorna från första maj 1991 hade förbytts i en begynnande tillförsikt, inte minst för att så många ungdomar slutit upp. För vi kommer aldrig ifrån detta enkla faktum: för vänsterns framtid är det de som betyder något. Vi förvaltar partiet, men någon kreativ roll kan man inte vänta sig att vi skall komma att spela. Vi förtog oss på 60- och 70-talen och har nu fullt upp med att antingen ta avstånd från eller med viss stolthet pösa över våra insatser då. Men ungdomarna på 1 maj ingav hopp.

På delvis - men bara delvis - metafysiska grunder har jag kommit till den övertygelsen att revolutionära (i vid mening) strömningar tenderar att återkomma med 40-årsintervall, åtminstone sedan den franska revolutionen och Napoleonkrigens omstörtningar. 1840-talet, 1880-talet, 1920-talet och 1960-talet, alla utmärker de sig för såväl politisk som kulturell radikalism. Jag ser följaktligen med stor tillförsikt fram emot 2000-talets första decennium, och jag sneglar hoppfullt men lätt förskämt på den generation som står i begrepp att ta över - för jag är inte dummare än att jag inser, att de inte kommer att göra det på det sätt som jag själv skulle ha önskat.

Men tills vidare förvaltar vi partiet, och det är alls inte utan betydelse. En fungerande partiapparat är svår att bygga upp, men lätt att förstöra. Den är därför värd att bevara, tills den kan ges ett bättre och fullare ideologiskt innehåll. Men skulle den trots allt inte överleva, kommer jag att sörja endast måttligt. I det stora historiska förloppet är SKP-Vpk-Vänsterpartiet inte mer än en dagslända, men vänstern lever alltid - oavsett om man behagar skriva ut k-et eller inte.

Örjan Wikander

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet. (Se ovan)
NY ADRESS.....

VB rättar

I förra veckans insändare från Nej till EG-Lund insmög sig tyvärr några fel. Organisationen har begärt följande rättelse:

Två omkastade siffror i Nej till EG-Lunds postgiro-nummer och ett uteblivet komma mellan uppgifterna om vad det kostar att bli medlem kan orsaka förra veckans VB-läsare problem. Här ett nytt försök att värva medlemmar i Nej till EG:

1) Nej till EG-Lund har postgiro 405 08 23-6 (fyra noll fem noll åtta två tre streck sex).

2) Att bli vanlig medlem kostar 150:- för ett år, inklusive tio nummer av tidningen Kritiska Europa-fakta.

3) Ungdomar under 26 år kan bli medlemmar för 50:-, dock ingår inte prenumeration.

4) Dessutom kan hela familjen bli medlem för 250:-, oberoende av hur stor familjen är. Prenumeration ingår.

Som sagt, välkomna!

Nilla Bolding
kassör

Operapremiär

blir det i Malmö lörd 3 oktober. På operabuffan "Riket är ditt", skrivet med utgångspunkt i systrarna på Alsicke kloster som blev riksbekanta för några år sedan då de gömde flyktingar undan polisen.

Jonas Forssell har skrivit musiken till denna opera och Röda Kapellets medlemmar och vänner har möjlighet att bese denna premiär till det facila priset av 30 kronor.

Ring Louise Bjar senast måndagkväll så grejar hon biljetter. Tel. 040/11 56 11.

Klassisk vandring

Årets vandring började med att fyra av sex vandrare tog tåget från Malmö till Aten, via det krigshärjade f d Jugoslavien. Många hade varnat oss för den resan men inget otäckt hände. Men visst såg vi luftartilleri vid broarna och militärpolis som kollade beväringar. Och vid gränsen till "Make-donien" upplevde vi en historisk händelse: Den nya staten hade just upprättat en gränskontroll, med en nybyggd vaktur och en röd flagg med stjärna på en flaggstång. En tjänsteman satte en makedonisk stämpel i våra pass. Hans uniform verkade ny.

Bara Turkiet, Bulgarien och i viss mån Serbien lär ha godkänt den nya statsbildningen, som består av 2 miljoner invånare, varav 40 % albaner. Grekerna kan under inga villkor godkänna själva namnet "Makedonien". Av en tillfällighet kom vi att få lite inblickar i läget på Balkan genom ett möte i tåg-korridoren med en fd medlem av Greklands-kommittén i Lund, Axel Walldén. Hans pappa hade varit stins i Murjek när han träffade sin grekiska kvinna.

Det visar sig att Axel var på ett EG-uppdrag på Balkan för att kartlägga den ekonomiska situationen. Han har efter juntans fall haft höga poster inom "inrikes" kommunistpartiet och to m suttit i regeringen. Han har också varit t f professor i internationell ekonomi. Axel, liksom grekiska väns-tern i övrigt, är EG-vänner. EG är enda alternativet till ohämmad nationalism och stormakt-dominans, menar han. EG kan komma att fylla tomrummet efter Sovjet och kanske hindra Tyskland från att spela Allan i Europa. Idéer om etnisk rena stater är katastrofala, eftersom ju folken är uppblandade, som i Makedonien. Axel, som alltid röstat på vpk (han har rösträtt även i Sverige), gav i sista valet sin röst till s, just för att det partiet svängt i sin EG-politik. Det hade varit olyckligt om bara borgarna varit EG-vänliga, menade han.

Musikaliskt mellanspel

Efter tågresan tog vi oss med båt till Milos för att delta i ett orkesterläger, men det är en annan historia. Själva vandringen började en vecka senare. Dock var vi först tvungna att åka tåg och det hade sina konse-kvenser. Järnvägsarbetarna hade gått i strejk och tågförbindelserna var osäk-ra. Vårt

mål var att vandra i Arkadien och för den skull skulle vi ta oss till Korint. Vi klev på ett expresståg som visserligen gick till Korint, men inte stannade där utan gick direkt till Patras. Men vi blev inte sura för det utan vi la om våra vandringsplaner: vi skulle i stället gå sträckan Patras - Olympia. Det är ett bra slutmål tycker G, för det är lätt att uttala.

För några år sedan gick vi uppför berget Olympen, där gudarna vistas. Det ligger långt från olympiadernas stamort, den lilla staden Olympia, dit vi nu skulle gå. Men först tog vi en ouzo i Patras och löste en del problem kring datorise-ringen av Lunds stadsbibliotek (fem av sex vand-rare är biblioteksfolk). Sen tittade vi på kartan och såg att det skulle ligga en camping fem kilometer bort. Det visade sig dock att campingen låg ca tjugotre km fjärran.

Skrovmål

Vi fick gå genom en synner-ligen trist stadsdel med fabriksruiner och ned-sopade stränder. Avloppen gick rakt ut i havet. Lägg tät trafik därtill och det är förstaeligt om några ansåg att man i framtiden inte ska vandra ut och in i större städer, utan i stället ta t ex buss. Vandringssektionens traditioner är dock så stränga att de knappast medger en sådan lyx.

Nå, efter denna rälige vandring kom vi till sist fram till orten Vrahneika, där vi smygtältade i en apelsinlund, med tyvärr ganska uttorkad fallfrukt. Innan vi la oss gick vi till restaurang och åt världens godast måltid på grekisk sallad, kalvkött och friterad squash. Vi beställde in för många tallriker och blev alldeles sprängmätta.

MÖTE MÖTE

KOMPOL möte Må 24.8 kl 19.15 på partilokalen. Ämnen att diskutera: skolstyrtelsen: friskolor och rektorsfrågan på Svane; partiförhandlingar om partistödet; rapport från KS ang. energiverkens omvandling till bolag; kommunfullmäktige 27.8

RÖDA KAPELLET Helg på Hanö avresa Fr 21.8 kl 14.45 fr Clemenstorget. Båt fr Nordersund 17.15. Hem Sö e.m. Kostnad ca 400:- Sö inget rep. To 27.8 kl 19-21 rep av Nödenprogr. på Stadsteatern. Lö 29.8 kl 10-12 samma. Sö: 30.8 rep på Kapellsalen inför spelning Stadsparken 9.9.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Lars Borgström, Finn Hagberg, Rune Liljekvist och Thomas Schlyter.

Tel. red. onsd e 18:
046/11 51 59
Fax : 046/14 65 82

Kontaktredaktör för nästa nummer: Gunnar Sandin, tel 13 58 99. Vid utebliven tidning ring Rune Liljekvist 13 82 13 el. 11 50 69

